

[H. F. Ulrichsen.]

ske Turister; for hele Landet vil jeg regne en 6—7 pCt.; med andre Ord, en Indtægt af udenlandske Turister, der ikke er ubetydelig for de danske Beværtere og Gæstgivere.

Der er derimod en Mangel ved Paragrafferne i Kapitel VIII. Der findes ikke saa faa Lovbestemmelser, som ikke overholdes. Rigsdagen har den allerstørste Interesse i at fastslaa, at naar man har en ellers klar og utvetydig Bestemmelse, skal den ogsaa overholdes, og det er i Længden nedbrydende at have Lovbestemmelser, som ikke alene ikke overholdes, men som Politiet eller andre Myndigheder endogsaa officielt sidder overhørig. Da vi behandlede Helligdagsloven, lykkedes det paa Forslag af Københavns Politi at faa indsat saadanne Bestemmelser, at Politiet fik Lov til at give visse Dispensationer, som hidtil, indtil den nye Helligdagslov traadte i Kraft, havde været givet i Strid med Loven. Vi ved alle, at der har været enkelte Lejligheder, hvor Folk fik Lov til at Politiet at blive siddende efter det Tidspunkt, da Restaurationerne og Kafeerne efter Loven skulde være lukkede. Det kan undertiden give Anledning til pinlige Optrin, jfr. det som Bladene i de senere Dage har meddelt med Hensyn til et Optrin i Helsingør, hvor Politiet vaklede lidt frem og tilbage mellem at give Dispensation imod Loven eller at kræve Loven opretholdt.

Efter mit Skøn vil det være naturligt, hvis man vil kræve Respekt for Loven i al Almindelighed, at faa indsat en Bestemmelse, hvorefter Politiet eller, om man vil, Justitsministeriet i visse ganske særlige Tilfælde — jeg tænker kun paa ganske særlige Tilfælde — kan dispensere fra Bestemmelserne om Lukketid, og man kunde efter mit Skøn gerne tilføje Nytaarsaften og visse større Folkefester af almindelig Betydning, som f. Eks. Københavns 800 Aars Jubilæum, jfr. ogsaa, hvad der skete ved Kongens Regeringsjubilæum. Ved den Slags Lejligheder bør der være Dispensionsret, men Bestemmelsen derom maa være affattet saaledes, at den ikke giver Anledning til, at man strør om sig med disse Dispensationer; det skal kun finde Sted 1 eller 2 Gange om Aaret, det skal nøje angives hvornaar; det skal være almindelige folkelige Fester af særlig Betydning; der skal kunne motivere, at en saadan Dispensation kan gives.

A propos det at man undertiden har haft Bestemmelser, som ikke følges: der findes i § 32, Stk. 2, en lille Bestemmelse om, at det Tidspunkt, efter hvilket Gæster ikke

maa blive i Beværtninger, skal angives med en tydelig Plakat i Beværtningslokalet. Der bør gives Politiet Ret til at dispensere, for jeg har aldrig i Wivex set en Plakat om, at der lukkes Kl. 2. En Bestemmelse, som ikke overholdes, er efter mit Skøn ikke helt rigtig.

Jeg er af den Opfattelse, at det Erhverv, hvis Forhold vi her drøfter, har faaet større og større Betydning; det er et Erhverv i en overordentlig stor Fremgang, der har naaet — det vil ingen være i Tvivl om — et højt og hæderligt Stade. I gamle Dage var det ikke rigtig velset, hvis man ofte gik, som det hed dengang, paa Værts-hus. Som det moderne Liv former sig, er det naturligt og nødvendigt, at et stort Antal af Samfundsborgere ofte indtager deres Maaltider, eventuelt ogsaa Drikkevarer, paa Steder uden for deres Hjem. Vi behøver for Resten bare at tænke paa den gamle Kliché fra en bekendt nu afdød Hotelejers Tid om „Forening af Hjemmets Hygge og Selskabslivets Elegance“. Det danske Beværtererhverv er i absolut Fremgang, og vi er her i Danmark sikkert naaet højt paa en Række Felter. Jeg behøver blot at nævne den Maade, paa hvilken man kan dække et Bord; der er meget faa Steder i Verden, hvor man i almindelige Restauranter og Kafeer gør det med saa megen Smag, og hvor det, der serveres, er saa soigneret. Der er maaske nok visse Mindelser fra gamle Tider, f. Eks. det store kolde Bord, som vi er lidt for stolte af, men i det hele og store tror jeg, vi er naaet højt.

Der er maaske Punkter, hvor man kan sige, at vi ikke er fuldstændig med; naar man i en vis Kategori af Restauranter spørger en Gæstgiver eller Tjener, hvad han har i Dag, om han har en Specialitet, vil han ofte sige: Se paa Spisekortet, og ikke sige det, som er det rigtige: I Dag har vi det og det, som er Husets Specialitet, og som vi kan garantere er udmærket og godt. Men der er stor Fremgang i dette Erhverv, og dette Lovforslags Opgave er kun at fastlægge de ydre Rammer for et Erhverv, som saa nok skal klare sine Forhold, hvis Udøvere og Personale har en saadan Standard, at jeg kan gaa ud fra, at de kan, som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen sagde, fortsætte den danske Linie — og med „den danske Linie“ mener jeg ikke alene den danske Linie med Hensyn til Spiritusbeskatningen, men ogsaa den danske Linie med Hensyn til dette, at Virksomhederne skal staa paa et højt og hæderligt Standpunkt.